

песни, смях, закачки. Между нас беше един млад комита от Демирхисарско. Беше идвал у нас с четата. Той извади от пазвата си една красива шамия и ми я подаде. Аз не исках да я взема, но той каза, че това е за благодарност към нашата къща за това, че винаги сме ги посрещали сърдечно, делили сме и последният залък с комитите. Всички взеха да ме кандърдисват, да не се дърпам и аз взех подаръка. За първи път в живота си се забрадих с истинска шарена кърпа.

Играта си е игра, а службата си е служба. Някой дойде и извика момчетата. Каза им да си отидат по частите, а други бяха определени в групата предвидена да пази реда особено в гр. Разлог. Трябваше да не се допусне да стане никаква разграбване на имота на турското население, което беше избягало.

След няколко години бацько Монко беше изпратен в Цариград от българското правителство да прави пазарлък за откупване на голяма гора в Пирин собственост на някакъв турски бей.

Войната се затегна и радостта ни от свободата бе кратка. Един ден през летото 1913 год. цялото население в Банско се уплаши. Съобщиха, че към Банско идва гръцка войска. Бързо с мама нахвърлихме пощенната пощница в старото скривалище, впрегнахме каруцата, качихме Никола и Райна, децата на бацько Монко; Елена на бати Коце, мама, неца Елена и неца Сара и аз с вързаната към каруцата куца крава се отдалечихме от Банско. Пътят ни беше през село Гулиена баня, село Белица и през планината стигнахме гладни и капнали от умора в Индола. Тук картината беше страшна и тъжна. На където очи видят все пресни гробове, омърлушени мъже и жени, рев на деца и животни и на много места седнали хора подпряли се на някакво дърво и с неподвижен поглед. Скоро те щяха да бъдат смъртници. Холерата косеше безпощадно на ляво и на дясно. На всичко отгоре някой пустна слуха, че гръцките са сменили посоката на настъплението и се насочили към Индола.

Преспяхме в този аз една нощ и на сутринта тръгнахме към село